

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске, члана 40. став 5. и члана 61. став 1. тачка г) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" бр. 104/11 и 92/12), на сједници одржаној 26. фебруара 2020. године,

д о н и о је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Не прихвата се иницијатива за оцјењивање уставности и законитости Одлуке о доношењу Регулационог плана дијела централног подручја града Бања Лука ("Службени гласник Града Бања Лука" број 48/18).

Образложење

Душанка Вишекруна из Бање Луке дала је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности и законитости Одлуке о доношењу Регулационог плана дијела централног подручја града Бања Лука ("Службени гласник Града Бања Лука" број 48/18), коју је донијела Скупштина Града Бања Лука. У иницијативи се наводи да је доношење предметног регулационог плана супротно Закону о уређењу простора и грађењу („Службени гласник Републике Српске“ бр. 40/13, 106/15 и 3/16), јер за овај акт не постоји правни основ, односно важећи Урбанистички план града Бања Лука, који је истекао 1995. године, тако да већ дуже вријеме није на снази. У вези са наведеним, давалац иницијативе указује на одредбу члана 35. став 1. овог закона, којом је прописано да се регулациони план доноси на основу урбанистичког плана, због чега, како истиче, мора са њим бити усаглашен у погледу граница обухвата, формирања зона и осталих услова утврђених чланом 33. тог закона. Поред тога, у иницијативи се износи став да је Град Бања Лука, недоношењем Урбанистичког плана за ову јединицу локалне самоуправе у року прописаном одредбом члана 189. став 1. Закона о уређењу простора и грађењу, такође довео до повреде уставног начела законитости.

У одговору на иницијативу који је доставила Скупштина Града Бања Лука наводи се да члан 35. став 1. Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник Републике Српске“ бр. 40/13, 106/15 и 3/16) оставља могућност доношења регулационог плана за подручја од општег интереса јединице локалне самоуправе и на основу докумената вишег реда, а то су, у конкретном случају, Просторни план града Бања Лука („Службени гласник Града Бања Лука“ број 11/14) и Стратегија развоја града Бања Лука („Службени гласник Града Бања Лука“ број 28/15). Истиче се да обухват Регулационог плана дијела централног подручја града Бања Лука представља подручје од општег интереса ове јединице локалне самоуправе, те да је оспорени регулациони план, као спроведбени документ просторног уређења, усаглашен са свим документима вишег реда и ширег подручја. Оспорена одлука донесена је, како се даље наводи, са циљем стварања услова за реализацију објеката друштвене инфраструктуре, као и стратешких циљева дефинисаних Просторним планом и Стратегијом развоја града Бања Лука. Одредба члана 189. став 1. Закона о уређењу простора и грађењу, по мишљењу доносиоца оспореног акта, није од утицаја на његову законитост, јер уређује рокове у којима су јединице локалне самоуправе дужне да донесу просторне, урбанистичке и зонинг планове. Поред тога, у одговору се наводи да је цјелокупан поступак припреме, израде и доношења оспореног плана проведен у складу са одредбама члана 38–52 Закона о уређењу простора и грађењу, те се детаљно износе све

фазе овог поступка.

Одлуку о доношењу Регулационог плана дијела централног подручја града Бања Лука ("Службени гласник Града Бања Лука" број 48/18) донијела је Скупштина Града Бања Лука на основу члана 38. Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник Републике Српске“ бр. 40/13, 106/15 и 3/16) и члана 38. Статута Града Бања Лука („Службени гласник Града Бања Лука“ број 14/18). Овом одлуком утврђено је: да се доноси Регулациони план дијела централног подручја града Бања Лука, те да су границе простора који је обухваћен овим планом одређене у графичком дијелу Елабората Плана (члан I), да се Елаборат Плана састоји од текстуалног и графичког дијела, те је дефинисано шта садржи сваки од ова два дијела (члан II), да је Елаборат Плана израђен у предузећу Институт за грађевинарство „ИГ“ д.о.о. Бања Лука у новембру 2018. године, те представља саставни дио ове одлуке (члан III), да се План излаже на стални јавни увид код градског органа управе надлежног за послове просторног уређења (члан IV), да ће се о спровођењу ове одлуке старати орган из тачке IV ове одлуке (члан V), да ступањем на снагу ове одлуке престају да важе раније донесени просторно-плански документи provedбеног карактера у дијелу у којем нису у сагласности са овим планом (члан VI), те да ова одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Града Бања Лука“ (члан VII).

У поступку оцјењивања уставности и законитости оспореног општег акта Суд је имао у виду да је одредбом члана 102. став 1. тач. 1. и 3. Устава Републике Српске утврђено да општина преко својих органа, у складу са законом, доноси програм развоја, урбанистички план, уређује и обезбјеђује коришћење градског грађевинског земљишта и пословног простора, те да, према члану 108. став 2. Устава, прописи и други општи акти морају бити у сагласности са законом.

Иста надлежност општине, односно града утврђена је чланом 18. тачка 1. подтачке 2. и 4. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник Републике Српске" бр. 97/16 и 36/19) којим је прописано да самосталне надлежности јединице локалне самоуправе обухватају, између осталог, усвајање стратешких и спроведбених докумената просторног уређења за подручје јединице локалне самоуправе и уређење и обезбјеђење коришћења грађевинског земљишта. Према члану 39. став 2. тач. 6. и 8. овог закона скупштина јединице локалне самоуправе доноси стратешке и спроведбене документе просторног уређења за подручје јединице локалне самоуправе.

Поред тога, Суд је у конкретном случају узео у обзир и релевантне одредбе Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник Републике Српске“ бр. 40/13, 106/15 и 3/16), којим је прописано: да је документ просторног уређења плански документ којим се одређује организација, измјена и начин коришћења и управљања простором, те критеријуми и смјернице за уређење и заштиту простора (члан 2. став 1. тачка њ), да документи просторног уређења могу бити стратешки и спроведбени (члан 25. став 2), да су стратешки документи просторног уређења, између осталог, просторни план јединице локалне самоуправе и урбанистички план (члан 25. став 3. тач. г) и д)), да је спроведбени документ просторног уређења, између осталог, регулациони план (члан 25. став 4. тачка в)), да су просторни и урбанистички планови развојни, стратешки, дугорочни документи просторног уређења којима се дефинишу основни циљеви и принципи развоја у простору (члан 25. став

5), да су спроведбени документи просторног уређења техничко-регулативни документи на основу којих се дефинишу услови за пројектовање и извођење објеката (члан 25. став 8), да су просторни план и урбанистички план за градове и насеља градског карактера документи просторног уређења чије је доношење обавезно за подручје јединице локалне самоуправе (члан 26. тачка б) подтачке 1. и 3), да документ просторног уређења нижег реда, односно ужег подручја мора бити усаглашен са документом просторног уређења вишег реда, односно ширег подручја (члан 28. став 1), да просторни план јединице локалне самоуправе преузима и детаљније разрађује планска одређења из просторног плана Републике Српске, уз уважавање природних и културно-историјских вриједности подручја јединице локалне самоуправе (члан 31. став 1).

Суд је, такође, имао у виду да је након подношења иницијативе, донесен Закон о измјенама и допунама Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник Републике Српске“ број 84/19). Чланом 4. овог закона измијењен је члан 35. став 1. основног текста овог закона, тако да сада гласи: „Регулациони план се доноси за претежно изграђена урбана подручја, као и за подручја од општег интереса јединице локалне самоуправе за развој привреде или изградњу објеката друштвене инфраструктуре на основу урбанистичког плана или документа вишег реда или ширег подручја који за предметно подручје садржи елементе прописане чланом 33. став 2. овог закона неопходне за израду спроведбеног документа, при чему је нужно детаљно дефинисати услове пројектовања и изградње нових објеката, као и реконструкцију постојећих објеката“.

Имајући у виду изложено Суд је утврдио да је, на основу напријед наведених уставних и законских овлашћења, Скупштина Града Бања Лука надлежна да доноси регулационе планове, као спроведбене документе просторног уређења којима се дефинишу услови за пројектовање и извођење објеката.

Доношењем оспореног регулационог плана, по оцјени Суда, доносилац овог акта није поступао супротно члану 35. став 1. Закона о уређењу простора и грађењу, како се то наводи у иницијативи. Приликом ове оцјене Суд је, прије свега, имао у виду да се темељни разлог оспоравања предметног плана састоји у томе што давалац иницијативе сматра да не постоји правни основ за доношење овог акта, јер да Град Бања Лука већ дужи период времена нема важећи урбанистички план. У вези са наведеним Суд је узео у обзир да је одредбом члана 35. став 1. овог закона, која је била на снази у вријеме доношења оспореног општег акта, прописано да се регулациони план доноси за претежно изграђена урбана подручја на основу урбанистичког плана, као и за подручја од општег интереса јединице локалне самоуправе за развој привреде или изградњу објеката друштвене инфраструктуре на основу урбанистичког плана или документа вишег реда или ширег подручја. Исто тако, и сада важећа норма члана 35. став 1. овог закона прописује да се регулациони план доноси на основу урбанистичког плана или документа вишег реда или ширег подручја који за предметно подручје садржи елементе прописане чланом 33. став 2. овог закона неопходне за израду спроведбеног документа. Дакле, како из наведених законских одредаба произлази, законодавац је прописао могућност да се регулациони план, као спроведбени документ просторног уређења, осим на основу урбанистичког плана, донесе и на основу другог документа вишег реда или ширег подручја. У вези с тим Суд је

утврдио да је за подручје града Бања Лука на снази Просторни план („Службени гласник Града Бања Лука“ број 11/14), као стратешки документ просторног уређења, којим су дефинисани стратешки циљеви уређења простора ове јединице локалне самоуправе. Истовремено, Суд је имао у виду и наводе доносиоца оспореног акта, изнесене у одговору на иницијативу, да у конкретном случају подручје обухвата оспореног планског документа представља подручје од општег интереса за Град Бању Луку и стварање услова за реализацију објеката друштвене инфраструктуре, те да је као основ за доношење овог плана послужио важећи Просторни план ове јединице локалне самоуправе.

Имајући у виду ове чињенице, Суд је утврдио да доношење предметног регулационог плана није супротно члану 35. став 1. Закона о уређењу простора и грађењу, односно да у конкретном случају није нарушено уставно начело законитости.

Како је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је, на основу члана 40. став 5. Закона о Уставном суду Републике Српске, о уставности и законитости оспореног општег акта одлучио без доношења рјешења о покретању поступка.

На основу изложеног одлучено је као у изреци овог рјешења.

Ово рјешење Уставни суд је донио у саставу: предсједник Суда мр Џерард Селман и судије: Миленко Араповић, Војин Бојанић, Амор Букић, Златко Куленовић, проф. др Душко Медић, Ирена Мојовић и академик проф. др Снежана Савић.

Број: У-13/19
26. фебруара 2020. године

ПРЕДСЈЕДНИК
УСТАВНОГ СУДА
Мр Џерард Селман, с.р.